

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIO y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UNA OPERACIÓ DOLOROSA.

Perque no parlin francés
la llengua 'ls han arrancat;
pero mentres tingan cor
per Fransa suspirarán!

Es l' eterna qüestió dels integros y dels mestissos pujada á més elevada esfera. Molt significatiu es que fins en lo Vaticá hi haja qui s' adoni del poder incontrastable de la ciencia. La ciencia va recta y no retrocedeix. Y si la religió no fá un *quebro*, ja me la veig per terra.

CARTAS DE FORA.—A Rupia s' ha posat de manifest lo reparto dels consums y 'ls vehins han vist ab sorpresa que l' Ecónomo figurava en l' undécima classe, ó com si diguessen en la classe de aquells pobrets que ab prou feyna poden menjar ceva crua.—Las hermanas d' ensenyansa encare es pitjor; ja que no figuren en lo reparto, á pretext de que vihuen de limosna sent aixís que fan pagar 6 rals al mes á las noyas que van á classe y 20 rals á las que aprenen de planxar, tenen criada y van tots los días á la carniceria. No en va l' arcalde de Rupia es escolá. los regidors obrers de la parroquia y 'ls périts classificadors, molts d' ells ex-carlins de 'n Barrancot, pabordes de una pila de sants y fins n' hi há un qu' expen la butlla de la Santa Crusada.

A conseqüencia de haver anat á veure un ball flamench uns joves de Vilanova de Meyá, lo rector de aquell poble va disparar un sermó tan naturalista, que hasta 'ls sants dels altars se ruborisavan. En tot lo poble no 's parlava més que de aquest sermó. en memoria del qual, sens dupte, aparequé un demati la porta de la rectoria decorada ab una gran enramada.—Després de tot no tenia l' rector per qué enfadar-se. Aquella olorosa enramada era un extracto taquigráfica del seu sermó.

Lo rector de Alió, va negarse, per espay de un mes, á batejar á un fill de D. Ramon Batallé, á pretext de que la persona designada per apadrinarlo no havia complert ab la parroquia. Una particularitat de l' rector de Alió: en alguna entrevista que hagué de celebrar ab ell lo pare de la criatura, aquest observá que sobre de la taula del despaig, en lloch de un Sant Cristo hi tenia un revólver de sis tiros. Aquest revólver déu ser un salpasse de nova invenció.

A Cardona s' estan fent grans preparatius per realisar una manifestació carcuda, en forma de romeria á la Verge del Miracle. Aquesta tindrà efecte demá diumenje, y en ella hi figurará l' arcalde. L' excusa per la xerinola místico-carca es la coronació de aquella Verge. Al efecte va obrirse una suscripció per la compra de la corona, lo qual ha fet dir á molts vehins de Cardona:—«Més hauria valgut destinar aquets fondos á socorre als desgraciats de Puigcerdós, que de segur la Verge ho agrahiria 'l doble.» La rahó 'ls sobra als que tal dihuen. Pero si 'ls pobres de Puigcerdós haguessen de refiar-se de las bonas entranyas de la gent de iglesia, ¡que 'n durían poch de capelláns al enterro!

CONSULTA.

—¿Es vritat que 'ls canovistas juntats ab los dissidents, cansats del seu llarch dejuni, sense paga ni aliments, á fi de miná 'l terreno als que avuy están manant, malgastan las sévas forsas cridant y escandalitzant, per veure si d' aquest modo enfonzan á la fusió y ells puján al candelero? —Sí senyó.

—¿Es vritat que don Cristino, lo demócrata pansit, es un dels que més treballan per fomentá aquest brugit, intrigant tot lo sant dia, engrescant als seus companys, combinant plans de campanya y posant per tot parany, ab la proa dirigida al armari del turró, qu' es la seva única menja? —Sí senyó.

—¿Es cert que 'l tremendo mónstruo, l' inolvidable xiulat, si bè no ha pahit encara las ovacions que ha alcansat, dirigeix sense entusiasme la tropa dels dissidents, perque comprén que son verdas y sab que en aquests moments ha de passar molts apuros lo qui accepti la missió de governá aquesta terra? —Sí senyó.

—¿Es cert qu' en Paco Romero sense com vé ni com va, aixussa á tots los seus socios obligantlos á crida, perque l' home sab de sobras que avuy ell ja no es ningú y tot sol alcansaria un descalbro segú, mentres que á rio revuelto, á fall de bon pescadó, pot pescarhi alguna cosa? —Sí senyó.

—¿Es exacte lo que dihuen de que 'ls pobres governants están tremolant de veras y 's troban lligats de mans, nó perque temin los tiros dels furiosos enemichs,

ni tampoch las picardías dels seus mateixos amichs, sino perque 'l Tresor públich está tan buyt que fa pó y en lloch poden trobar quartos? —Sí senyó.

—¿Es vritat que per fer frente als gastos sempre creixents que 'l país, callant, soporta, están buscant elements, ja venent los boscos públichs, ja edificis del Estat, ja contractant un empréstif, ja fent algun disbarat, sense pensar que la hisenda trobaria salvació ab bonas economías? —Sí senyó.

—¿Es cert, en fi, que 'l tinglado está tan embolicat, que entre 'ls atachs de 'n Romero, y 'l Tresor casi escurat, y la intriga canovista y 'ls traballs dels dissidents, podria arribá á ser fácil que s' aixequessin certs vents y cayguessin altrás cosas, á més de la situació? —¿Dimontri! Si tan m' apura, li diré que... sí senyó.

COHETS.

(DIALECHS CASSATS AL VOL.)

Entre admiradors de don Francisco:

l' senyor. s' ha inventat tot, s' ha probat tot; pero no hi ha remey. La lley es terminant y 'l senyor Rius y Tauler se veurá obligat á deixar la vara...

—¿Pobre don Francisco! ¡quín disgust deuré tenir! —Pot contar! Fa quinze dias que no tasta res: hasta las patillas se li han arrossat. —¿Vaja! Si en Sagasta l' estimés tant com ell fa veure, 'm sembla que hauria trobat la manera que sostenir al senyor Rius en l' alcaldia... —¿Oh! Las ganas ja hi son... pero ¿y la lley? ¿com s' arregla si la lley s' hi oposa? —Escolti: ¿que n' hi ha alguna de lley que prohibeixi cambiar lo nom de las poblacions? —Nó senyor. —Pues ja está trobada la solució del conflicte. —¿Com? —Que cambhin lo nom de Barcelona, que li posin verbi gracia *Olerdolesca*, y don Francisco 'n podrá ser arcalde sense faltar á cap lley...

Empleats cessants:

—¿Com pinta aixó? ¿quínas noticias corran? —No sé; ara hi comprat un diari per veure si hi ha novetat... Mira: un telégrama que parla de crisis. —¿De veras? ¡Corra, llegeix, llegeix! (Llegint:) —«A pesar de los esfuerzos del presidente del gobierno, la crisis es inminente...» —¿Ah salao! Aixó marxa... ¡ves llegint! —«Créese de todas maneras que la crisis será laboriosa y que la iniciará el ministro de Marina...» —¿Sempre m' ho havia figurat que aquest havia de ser qui 'ls embullés lo marro! Y digas ¿de quán es aquest telégrama? —Veyám... Paris 14... —¿Com! ¿Es de París? ¡Aixís donchs se tracta del ministeri francés y no del nostre! —Tens rahó... No hi havia atinat. —(Tots dos, desmayantse:) —¡Ah!!

Dos contribuyents:

—¡Vaya un escándol! —¿Qué? ¿qué passa? —¿No ha vist lo que acaba de fer lo senyor ministre d' hisenda? —Nó... ¿Ha inventat una nova contribució potser? —S' ha desdit de lo que havia assegurat en un discurs, y per quedar bè y fer millor la trampa, ha esmenat las quartillas... —¡Ah! Aixó no 'm sorprén: los ministros d' hisenda ja se sab que únicament son bons per aixó: per esmenar las quartillas y per fernos donar los quartos...

Sobre la Exposició de Paris:

—¿Quín éxit més colossal! ¿eh? Diu que 'ls últims días era materialment imposible donar un pas per en lloch... Tot estava plé de gent, tot vessava, tot eran apreturas y empentas... Lo menos hi havia 400,000 personas. —Bah! No será tant com dihen... —Sí senyor: estava plé de gom á gom. —¡Y buenol! ¿que no sab que en Nasvidal era á París aquells días? —¿Qué vol dir? —Qu' ell sol, ab lo seu nas, era capás d' omplir tota la Exposició. ¡Vel' hi aquí 'l perquè de las empentas y apreturas! Lo nas, lo nas...

Sobre 'l mateix assumpto:

—¿Que diguin lo que vulguin! A pesar de que la estació está adelantada, 'm sembla que 'l govern francés no tenia necessitat de tancar la Exposició tan prompte...

—¡Ah! ¿que no sab la causa d' aquesta precipitació? —Sí: van dir qu' era perque ja venia 'l fret, que aviat comensarian las plujas, que las hoyras no deixarian veure res... —¿Ca! Tot aixó son excusas. ¿Vol que li digui per qué han tancat la Exposició? Per treure en Bis y en Nasvidal de París. Lo govern va dirse:—Mientras la Exposició duri, aquestos tipos no 's mouhen d' aquí: demanarlos que se 'n vajan, no es decent. Pues fem aixó: tanquem la Exposició, clavémlos la porta pèls nassos y llavors se 'n haurán d' anar per forsa... —¿Pero qué n' havia de fer lo govern de 'n Bis y en Nasvidal? —¿Qué, diu! ¿No sab que desde que 'l nas d' aquest últim havia entrat á París, s' havían mort més de dos centas criaturas espantadas?

FANTASTICH.

l' inaugurar-se dimars lo curs académich del *A teneo barcelonés*, va assistirhi en nom del Ajuntament lo tinent d' arcalde Sr. Bañolas.

Com que no hi havia arrós, á cala Ciutat los regidors no van demostrar gran empenyo en assistir á un acte purament literari. Y van echar mano del Sr. Bañolas, per ser una de las personas més *enllustradas* del *municipio*.

La mort del rey de Portugal ha donat lloch á un conflicte de caràcter clerical.

Lo cardenal-patriarca de Lisboa, al fer lo panegirich del rey difunt, va afirmar de la manera més rotunda que l' ánima del rey Lluís se trobava al Purgatori, reclamant per llibertarla las oracions del poble portugués.

En vista de aixó 'l nunci del Papa ha tingut un gran incomodo.

Perque Lleó XIII va enviar al rey avants de que morís la seva benedicció apostólica, y si las benediccions apostólicas enviadas als reys no serveixen per salvarlos del Purgatori, ¿volen fer lo favor de dirme per qué serveixen?

—Pero,—replicará 'l Patriarca:—si han de venir benediccions, sigan de qui sigan, á suprimir lo Purgatori, millor será que pleguem. ¿Ab qué farem bullir l' olla si se 'ns apaga 'l foch del Purgatori?

Y contrareplica 'l Nunci:—Aquí no hi ha més autoritat que la del Papa.

De manera que 'l conflicte no te solució possible. A no ser que 'l rey Lluís, aixís se trobi al cel, al infern ó al Purgatori 's decideixi á treure'ns de duptes, enviant una cartela.

Lo Sr. Marin va deixar lo districte de Berga per aceptar lo govern civil de Albacete.

Y 'l mateix Sr. Marin deixa ara 'l govern civil de Albacete per tornar á representar lo districte de Berga.

Com que may está quiet sempre anant, sempre venint, hi ha ja qui diu qu' en Marin sembla 'l d' *alló* de 'n Jaumet.

Ja que no hem solemnizat l' aniversari del naixement de Orense, y no per descuit, sino per falta d' espay, recordarem avuy dos rasgos de aquella oratoria incisiva y tan característica qu' era patrimoni exclusiu del eminent republich.

Un orador moderat sostenia que la reacció de 1844 inaugurava una era de abundancia y prosperitat.

Resposta del Marqués de Albaida: «No dudo que sera una era abundante; pero con muchos gorriones que se comerán el trigo.»

Un altre dia li deya ab sorna 'l general Ros de Olano: «Acaso haya pasado por la imaginación del Sr. Orense el creerse hijo de Mario ó nacido del polvo de Mario, como éste se creía nacido del polvo de Espartaco.»

Réplica de Orense: «A mi siempre se me ha ocurrido ser hijo de mi madre y no de ningún Mario.»

Ell es l' inventor de aquella degradació dels diputats que 's presentan ab lo calificatiu de *independientes*.

—Sí, deya: comensan per ser *independientes*; pero una vegada en lo Congrés se fan *dependientes* del govern. Després de haver perdut l' *in*, perden lo *de* y están *pendientes* de un empleo. L' obtenen y perden lo *den*, quedant convertits en *dientes* que rosegan al país.

Una de las contribucions que s' ha empescat lo ministre de Hisenda, consisteix en un nou impost sobre 'ls pesos y las midas.

La contribució aquesta no es tan nova com sembla: «No 'n fá poch de temps que al pobre país li fan portar la lliura!»

Dilluns los carlins de tot Espanya anavan molt moguts. Com qu'era 'l sant de l' amo, no hi veyan de cap ull, motiu pèl qual gràn número d' ells van anar de fonda à *escalfarho*.

—Bon profit, noy!—li deya á un carlinarro que 'n sortia, un seu amich.—Ja se que avuy es Sant Carlos Borroméu.

—No es pas aquest lo nostre Sant Carlos—digué 'l carcunda fent una tantina.

—¿Donchs, quín?

—¿Sant Carlos de la Rápita!

Diu un telégrama de Madrid:

«Lo ministre de Marina ha ordenat que 's formi sumaria al linent de navío Sr. Peral.»

¡Adiós sub-marino!...

Després de tot no ha succehit més que lo que jo temia. Desde que al inventor Peral, van comensar á enviarli benediccions los arquebisbes de Valencia y de Zaragoza y altres prelats d' Espanya, ja vaig dirho desseguida:

—¡Ay, pobre Peral! ¡qué n' agatarás poch de peix!

Los conservadors prou desitjarian atacar al govern; pero no acaban de decidirse. Volen y dolén.

Y exclaman:—Prou ho fariam;

pero som considerats:

Si avuy trencavam los plats

¡vés demá ab qué menjariam!

Parlant de la pólvora sense fum, nou invent que ha de transformar radicalment la guerra, deya un enemich del tabaco:

—Vés ab qué s' entretenen las grans potencias. Pólvora sense fum... ¡Vaya una gracia! ¡Aqui lo que convidria inventar que no fés fum, son los cigarros!

¡Y quina manera de gastar saliva 'ls homes de la con-jura!

Es un fenómeno estrany 'l que ofereix aquesta gent. Com més enmagreixen, més se 'ls estira la llengua.

A n' en Sagasta li passa lo mateix encare qu' en sentit contrari.

Com més s' engreixa, mes la llengua se li escursa.

¡Pobre D. Práxedes!

Qualsevol diria que 'ls conjurats s' han proposat matarlo á...

—¿A qué? A di-gustos.

—No, senyors, no: á discursos.

La comissió del partit fusionista de Barcelona nombrada últimament, ha dimitit en mans de D. Francisco.

Y ara l' ilustre marqués se proposa reorganizar lo partit, celebrant al efecte una nova reunió en lo local de la Junta de Agricultura, Industria y Comers.

Es molt curiosa l' historia de aquestas tentativas de conciliació. A la primera fornada 'ls va sortir lo pa gerperut. A pesar de tot, D. Francisco voldria repastarlo de nou. Ja 'l té tot mullat y ha fet encendre 'l forn. Pero ja veuran lo que li surt.

¡Qué diantre li ha de sortir! Unas sopas.

Dissapte de la senmana passada en Romero Robledo va anar á visitar á n' en Cánovas, á n' en Martos y á n' en Cassola.

Dissapte de la senmana passada, dia de difunts. La visita als morts en tal dia es casi obligatoria.

Los conjurats van rebre l' altre dia una invitació per assistir á un concert que 's donava á Palacio.

Cap d' ells va anarhi. Tots ells van donar l' excusa d' estar malalts.

Y es que 'ls pobres conjurats no están per músicas.

En lo saló de conferencias:

—Desenganyis, D. Paco—li deyan al pollastre de An-tequera—es inútil que sachseji l' arbre, la fruyta encare es verda y no caurá.

A lo qual va respondre l' home de las sachsejadas:

—Está bé: si no cau la fruyta, procurarem que cayga l' arbre.

¡Cuidado que no li cayga una branca sobre las costellas en forma de garrotada!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA-FÚNEBRE.—*Es-ti-ma-da.*
2. ANAGRAMA.—*Sila-Isla-Sali-Alsi.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Il vascello fantasma.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Fiorencia.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per vocalisá, los cantants.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans C. R. H., Un de Reus y Pep Xirinachs; n' han endevinadas 4. Gat dels frares y Plats y Ollas; 3. Noy de Taradell y Un Llorito; 2. Quatre Burots. Aprenent Forner y Sicutérat; y 1 no més Cabo Xinxilla y Pal y Trocas

XARADA.

Total y segona-quarta son coneguts noms de dona, lo mateix que una-segona com també tersa-primer. Y hasta t' diré, porque 'l Tot lo trobis ben desseguida, que es sarsuela divertida lo tres-doble-dos-tercera.

NOY CABO.

CONVERSA.

—Noya, la gana m' apreta ja 'm comenso de cansar.
—Dina, donchs, menja la sopa lo bullit, y 't fregiran peix.

—¿Quín peix?

—Apa, cavila

que ja l' hem anomenat.

M. RENAUD C.

TRENCA-CLOSCAS.

¿L' ANA FA RES?

Formar ab aquestas lletras lo nom de un carrer de Barcelona, de Hostafranchs y de la Barceloneta.

F. M. F.

TERS DE SÍLABAS

... ..
... ..
... ..

Primera ratlla vertical y horizontal, nom d' home —2. Població catalana.—3.: Célebre cantant.

ODRACIR SAM.

GEROGLÍFICH.

1
Canovas
EEE
EI
Am
O

PAGES DE DOS RIUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Rosega Sevas, Jota Esse, Aprenent Forner, Quatre Burots, J. Pujadas, Ramentol y C., Filosofich, Hereu Xich, Canari, N. D. R., M. Gallard, J. D. Lledalua, D. Puntetas, Un submarino, E. Magariña, M. Bou, P. S. Pou, E. Calls, Tiruliqui, B. Espartero, Echegaray Petit, Cassino Siele XIX, A. B. C., Andorra y A. Nareda: —Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans A. Llimoner, Plats y Ollas, P. Talladas, Tomas Font, P. P. T., Quimet Mora, Marangi, A. Ast, J. A. Cinta, Martí Garriga y Pal y Trocas: —Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada R. de Martorell: Es molt incorrecte y no pot aprofitarse. Capella pre-histórich: Consideri que l' género romantich ha passat de moda fa temps.—Ll. Salvador: Sobre que l' idea es vella, 'ls versos están piens de rips.—Xexa: Ho esqueixem, porque no va.—F. F. R.: L' articlet té poca novedat: ara respecte á l' altra insistim en lo mateix que li deyam: com l' espay es limitat, no sabem si hi cabra.

—Viriato: ¡Llastima que la poesia no estiga més ben acabada!—Pepet del Carril: Lo que li deyam no ho tiri a mala part. Una serie de sonets encomiastichs podria ferse pesada.—Una Teresiana: Si vol que 'ns ocupém del fet que indica, dongui 'ls detalls necessaris ab tots los seus péls y senyals.—R. Bertran: Com tenim l' original á la imprenta, no li podém respondre.—Follet: Gracias per l' envio: está molt bé.—Pepet Negre y Farigola: Rebuda la poesia.—M. Riusec: Las poesias estan bé; pero la titulada *A un amich*, resulta massa epigramatica.—J. Abril Virgili: No olvidi lo que diuben los castellans: «por mucho pan nunca mal año.»—A. de la Florida: No podém insertar l' articlet, per diversos motius que no s' escaparan a la seva penetració. Cebarse ab un malalt seria una crueltat.—L. Mosca Diva: No val la pena de parlarne.—Fandilleta: Lo que 'ns envia no serveix. Respecte á la pregunta que 'ns fa, passi per la llibreria de 'n López y allí li dirán.—J. Starams: La xarada resulta llarga inútilment: hi ha una pila de anuncis que no engranan ab la solució y molts dels que hi fan referencia son mansos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS NOTABLES DE LA SENMANA.

Lo dilluns van celebrar los carlins, grans xerinelas;

y al seu puesto va tornar lo Marqués de Olora-endolas.